

Книгата на Даниил — сто седемдесет и първа

Геополитически шах: Ватиканът, комунизмът и стремежът към световно господство

Jeff Pippenger
2024-04-01

Книгата *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West* е написана от Малаки Мартин и е публикувана за пръв път през 1990 г. Мартин разглежда ролята на папа Йоан Павел II като преобразяваща фигура в световната политика и дипломация през втората половина на XX век. Той обсъжда ролята на папата в краха на комунизма в Източна Европа. Книгата представя католическа гледна точка върху динамиката, довела до изпълнението на четиридесети стих от Даниил 11 по времето на края през 1989 г.

Мартин анализира вътрешната динамика на Съветския съюз под ръководството на Михаил Горбачов, като съсредоточава вниманието си по-специално върху политиките на Горбачов за „гласност“ (откритост) и „перестройка“ (преустройство). Той разглежда предизвикателствата, пред които е изправен Съветският съюз, както и опитите на Горбачов да реформира комунистическата система. Изследва геополитическите напрежения и борбите за власт между Съветския съюз (южния цар — змея), Католическата църква (северния цар — звяра) и онова, което той нарича капиталистическия Запад (прокси армията на северния цар — лъжепророка). Той обсъжда идеологическите конфликти, шпионажа и тайните операции, които са белязали епохата на Студената война, и разглежда усилията на различни действащи сили да оформят бъдещето на света.

Мартин подчертава значението на католицизма като сила в глобалната политика и дипломация. Той твърди, че Католическата църква, под ръководството на папа Йоан Павел II, е изиграла решаваща роля за оформянето на хода на историята през този период и за повлияването на изхода от Студената война. Той поставя влиянието на Йоан Павел в контекста на мариинските явявания във Фатима, Португалия, и посочва въздействието на Фатима върху глобалните събития и ролята на Католическата църква в оформянето на хода на историята. Мартин предполага, че събитията във Фатима имат значими пророчески и геополитически измерения, особено в контекста на епохата на Студената война.

Мартин изследва трите тайни на Фатима, за които се твърди, че са били разкрити от Дева Мария на три малки овчарски деца във Фатима през 1917 г. Той предполага, че третата тайна, която първоначално е била пазена в тайна от Ватикана и разкрита едва през 2000 г., е съдържала апокалиптични предупреждения относно бъдещето на Католическата църква и на света. Мартин твърди, че събитията във Фатима, включително явленията и посланията, предадени от Дева Мария, са имали съществени последици за световната политика и за

борбата между комунизма и капитализма през епохата на Студената война.

Мартин подчертава ролята на папа Йоан Павел II като ключова фигура в изпълнението на пророчествата от Фатима. Той предполага, че Йоан Павел II е виждал себе си като „епископа в бяло“, споменат в третата тайна на Фатима, и че е възприемал своето папство като мисия да се изправи срещу силите на злото и да насърчава духовно обновление в Католическата църква и в обществото като цяло.

Мартин предполага, че посланията от Фатима подчертават значението на духовната война и нуждата Католическата църква да се изправи срещу силите на злото както вътре в Църквата, така и извън нея. Той твърди, че събитията във Фатима са предоставили духовна и нравствена рамка за разбиране и посрещане на предизвикателствата, пред които е изправено човечеството в съвременния свят. Фатимските послания представляват сатанинската вест, която обуславя католицизма да приеме Сатана за Христос, когато той „се представя за“ Христос при скоро предстоящия неделен закон.

„Сатана ще върши чудеса, за да измами онези, които живеят по земята. Спиритизмът ще извърши своето дело, като предизвика олицетворяване на мъртвите. Онези религиозни тела, които отказват да чуят Божиите предупредителни вест, ще бъдат под силна измама и ще се съединят с гражданската власт, за да преследват светиите. Протестантските църкви ще се съюзят с папската власт в преследването на Божия народ, който пази заповедите. Това е онази власт, която съставлява великата система на преследване, която ще упражнява духовна тирания над съвестите на хората.“

„Имаше два рога, подобни на агнешки, и говореше като змей.“ Макар и да изповядват, че са последователи на Божия Агнец, хората се проникват от духа на змея. Те заявяват, че са кротки и смирени, но говорят и законодателстват с духа на Сатана, като чрез делата си показват, че са противоположни на онова, за което се представят. Тази агнеподобна власт се съединява със змея, за да воюва против онези, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Исус Христос. И Сатана се съединява с протестанти и паписти, като действа в съгласие с тях като богът на този свят, диктувайки на хората така, сякаш са поданици на неговото царство, за да бъдат третиран, управляван и държан под контрол, както му е угодно.

„Ако хората не се съгласят да потъпчат Божиите заповеди, се разкрива духът на змея. Те биват хвърляни в затвор, довеждани пред съвети и глобявани. „И направи щото на всички — малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби — да се даде белег на дясната им ръка или на челата им“ [Откровение 13:16]. „И бе му дадено да вдъхне живот на образа на звяра, така че образът на звяра и да проговори, и да направи щото всички, които не се покланят на образа на звяра, да бъдат убити“ [стих 15]. Така Сатана узурпира прерогативите на Йехова. Човекът на греха седи на Божието място, провъзгласявайки себе си за Бог и действайки над Бога.“ Manuscript Releases, том 14, 162.

Антихрист е символ както на римския папа, така и на Сатана, защото римският папа е земният представител на Сатана. „Така Сатана узурпира прерогативите на Йехова. Човекът

на греха седи на Божието място, обявявайки себе си за Бог и действайки над Бога.“ Сатана възнамерява, когато поеме властта, да упражни такъв контрол над света, че да повелява „на хората така, сякаш са поданици на неговото царство, за да бъдат управлявани, ръководени и държани под контрол, както му е угодно“. За да има религиозен престол, от който да управлява, той създаде Католическата църква, а за да има политически престол, от който да управлява, той създаде Организацията на обединените нации.

„Този компромис между езичеството и християнството доведе до развитието на „човека на греха“, предсказан в пророчеството като такъв, който се противи и превъзнася себе си над Бога. Тази гигантска система на лъжерелигия е шедьовър на сатанинската сила — паметник на неговите усилия да се възкачи на престола, за да управлява земята според своята воля.“ Великата борба, с. 50.

Чудото във Фатима и неговото сатанинско пророчество е онова, което Сатана е използвал, за да подготви една пророческа обстановка, позволяваща на католицизма бързо да предаде своята църква под негов контрол, когато той се яви и се представи за Христос. Неговото представяне за Христос започва с предстоящия скоро неделен закон, представен в стих шестнадесети, стих двадесет и втори, стих тридесет и първи и стих четиридесет и първи от единадесета глава на Даниил.

„Чрез указа, налагащ установяването на папството в нарушение на Божия закон, нашият народ напълно ще се отдели от правдата. Когато протестантизмът протегне ръката си през бездната, за да хване ръката на римската власт; когато протегне ръка над пропастта, за да се ръкува със спиритизма; когато под влиянието на този троен съюз страната ни отхвърли всеки принцип на своята Конституция като протестантско и републиканско управление и създаде условия за разпространяването на папските лъжи и заблуди, тогава можем да знаем, че е настъпило времето за чудодейното действие на Сатана и че краят е близо.“ Свидетелства, том 5, 451.

При неделния закон в Съединените щати „времето е дошло за чудното действие на Сатана“. В Откровение, глава тринадесета, стих единадесети, Съединените щати „говорят“ като змей, а после в стих тринадесети, който просто посочва какво се случва, когато Съединените щати „говорят“, като приемат неделния закон, Сатана се явява да сваля огън от небето.

„Божии слуги, с лица озарени и сияещи от свято посвещение, ще бързат от място на място, за да прогласяват вестта от небето. Чрез хиляди гласове, по цялата земя, предупреждението ще бъде дадено. Ще се вършат чудеса, болните ще бъдат изцелявани и знамения и чудеса ще следват вярващите. Сатана също действа с лъжливи чудеса, като дори сваля огън от небето пред очите на човеците. Откровение 13:13. Така жителите на земята ще бъдат доведени до това да заемат своята позиция.“ Великата борба, 611, 612.

Посланията от Фатима бяха потвърдени чрез чудо, за което свидетелстваха атеистичните правителствени вестници, присъствали на събитието с цел да опровергават твърденията, изказвани относно това, че тъй наречената Дева Мария посещавала трите деца на тринадесетия ден от месеца, от май до чудото на 13 октомври 1917 г. Всяка атеистична

новинарска организация, която се намираше във Фатима по времето на чудото, потвърди събитието. То беше истинско чудо (на Сатана).

Както Малахи Мартин посочи в своята книга, папа Йоан Павел беше ръководен от предаността си към Мария от Фатима. Тайната пророческа вест от Фатима, която не беше разкрита до 2000 година, разбира се, беше сатанинско пророчество, но в последните дни Исус повтаря първите дни. Най-старата книга в Библията, първата книга, която Моисей написа, е книгата на Йов, и тя посочва, че Йов, който представлява сто четиридесет и четирите хиляди, защото всички пророчества се изпълняват най-съвършено в последните дни. На Сатана, в разказа за Йов, е позволено да донесе смърт и опустошение върху Йов с цел да изпита Йов. Чудесата, които на Сатана е позволено да извърши в последните дни, са истински чудеса. Те са сатанински чудеса, но Бог е позволил на Сатана да извърши своя върховен акт със същата цел, с каквато е позволил на Сатана да изпита Йов.

„Мнозина се стремят да обяснят спиритическите прояви, като ги приписват изцяло на измама и ловкост на ръката от страна на медиума. Но макар да е вярно, че резултатите от фокусничество често са били представяни за истински прояви, имало е също и явни проявления на свръхестествена сила. Тайнственото почукване, с което започна съвременният спиритизъм, не бе резултат от човешка измама или хитрост, а бе пряко дело на зли ангели, които така въведоха една от най-успешните душегубни заблуди. Мнозина ще бъдат уловени в примка чрез убеждението, че спиритизмът е само човешка измама; когато бъдат изправени лице в лице пред проявления, които не ще могат да не приемат като свръхестествени, те ще бъдат измамани и ще бъдат подведени да ги приемат като великата Божия сила.“

„Тези лица пренебрегват свидетелството на Писанията относно чудесата, извършвани от Сатана и неговите служители. Чрез сатанинска помощ магьосниците на фараона бяха направени способни да подправят Божието дело. Павел свидетелства, че преди второто пришествие на Христос ще има подобни прояви на сатанинска сила. Пришествието на Господа трябва да бъде предшествано от „действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса, и с всяка измама на неправдата“. 2 Солунци 2:9, 10. Апостол Йоан, като описва чудотворната сила, която ще се прояви в последните дни, заявява: „И върши големи знамения, дотолкова, че и огън сваля от небето на земята пред човеците; и мами живеещите на земята чрез знаменията, които му бе дадено да върши.“ Откровение 13:13, 14. Тук не са предсказани обикновени измами. Хората биват измамвани от чудесата, които служителите на Сатана имат сила да вършат, а не от онези, които само се преструват, че вършат.“ Великата борба, 553.

Посланията от Фатима в книгата на Малахи Мартин са представени като пророческата структура на католицизма в последните дни във връзка с вътрешна борба в Църквата, която може да бъде представена или като добрия папа срещу лошия папа, или като консервативния папа срещу либералния папа. Консервативният папа и, според прочита на чудото у Мартин, добрият папа, основава своето разбиране върху Първия ватикански събор, известен също като Vatican I, който се е състоял от 8 декември 1869 г. до 20 юли 1870 г., свикан от папа Пий IX и съсредоточен главно върху определянето на догмата за папската

непогрешимост и разглеждането на различни богословски и доктринални въпроси, пред които по онова време е била изправена Католическата църква. Вторият ватикански събор, общоизвестен като Vatican II, се е състоял много по-късно — от 11 октомври 1962 г. до 8 декември 1965 г. Той е бил свикан от папа Йоан XXIII и продължен от папа Павел VI след смъртта на Йоан XXIII.

Последните дни на католицизма, както се изразява Мартин, отъждествяват борбата между непогрешимостта и примата на Римската църква, както са изложени във Vatican I, и либерализма, който в момента се проявява чрез Франциск, „woke“-папата, и е представен в документите на Vatican II. Мартин предполага, че в хода на борбата между тези два подхода за контрол над църквата избухва третата световна война и Исус се завръща, слиза на земята, полага благословението Си върху добрия папа и заема престола на Католическата църква.

В стихове тринадесет до петнадесет на Даниил 11 историята, която непосредствено предхожда неделния закон от стих шестнадесет, описва третата и последна битка от войните чрез посредници. Това е битката, която следва победата на Путин в стихове единадесет и дванадесет, но в средата на тези три стиха, стих четиринадесет посочва кога католицизмът навлиза в историята на последните дни.

Според Исая римската блудница е забравена по време на символичното седемдесетгодишно царуване на шестото царство от библейското пророчество. Първият път, когато папството бе възкачено на земята през 538 г., ориентиърът, който предшества неговото възкачване, бе указът на Юстиниан през 533 г.

Историята около указа на Юстиниан показва, че Юстиниан се е стремил да укрепи властта си над своето царство, като сложи край на религиозния спор, който е причинявал смут в царството. Този спор е бил дали църквата в Константинопол на изток, или църквата в Рим на запад е глава на тъй наречената християнска църква. В тринадесети стих последният президент на Съединените щати ще бъде изправен пред противоречие, което ще го принуди да повтори историята на Юстиниан и да заяви, че Католическата църква е глава на църквите и изобличителка на еретиците, за да установи необходимата политическа подкрепа и да укрепи властта си.

Не бива да възлагаме никакво доверие на сатанинските предсказания на Фатима, но сме длъжни да виждаме онова, което е разкрито в Божието Слово. В началото на двадесети век и двата рога на земния звяр навлязоха в своето трето поколение, което е поколението на компромиса. Републиканският рог предаде своята финансова система на световните банкери, които водят произхода си назад към дома на Червения щит, Ротшилдите, и към неговата тайнствена връзка с Илюминатите, масонството, тайните общества и йезуитския орден. Сестра Уайт отправя пряко предупреждение относно тези образувания. През същия период от време Лаодикийският адвентизъм, като протестантският рог, предаде своите образователни и религиозни институции на управлението на света.

Именно в този период съвременният цар на юга започва своята история с Руската революция, а съвременният цар на севера започва своята история с чудото във Фатима.

Както подчертава Малаки Мартин в своята книга, отвъд вътрешната борба между добрия и лошия папа, посланията от Фатима определиха борбата на католицизма срещу атеизма изобщо, но по-конкретно срещу атеизма на Русия. Тайната, върху която папата през 1917 г. трябваше да действа, съдържаше (сатанинското) обещание, че ако папата свика конклав и посвети Русия на Дева Мария, тогава нямаше да има втора световна война. Също така тя посочваше, че ако папата откаже, Русия ще разпространи своята философия надлъж и нашир и тогава ще има още една световна война.

Втората световна война включваше войната на католицизма срещу комунизма на Русия. Прокси армията на католицизма в тази война беше нацистка Германия. Папството винаги използва прокси армии. През 1933 г. Католическата църква, чрез делото на кардинал Пачели, подписа конкордат с Адолф Хитлер, който позволи на Хитлер да поеме контрол над Германия, а според собственото свидетелство на Хитлер именно този договор (конкордат) му позволи да реши еврейския въпрос. Нацистите бяха проксито на папството срещу атеистична Русия във Втората световна война, а във втората битка на прокси войните, която сега се осъществява в Украйна, това се извършва от друга нацистка прокси армия.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Чрез двете големи заблуди — безсмъртието на душата и святостта на неделята — Сатана ще доведе хората под своите измами. Докато първата полага основата на спиритизма, втората създава връзка на съчувствие с Рим. Протестантите на Съединените щати ще бъдат първи в простирането на ръцете си през бездната, за да хванат ръката на спиритизма; те ще протегнат ръка над пропастта, за да се ръкуват с римската власт; и под влиянието на този троен съюз тази страна ще последва стъпките на Рим, потъпквайки правата на съвестта.“

„Колкото по-тясно спиритизмът подражава на формалното християнство на днешния ден, толкова по-голяма сила има да мами и улавя в примка. Самият Сатана се обръща според съвременния ред на нещата. Той ще се яви в образа на ангел на светлината. Чрез посредничеството на спиритизма ще бъдат извършвани чудеса, болните ще бъдат изцелявани и ще бъдат извършвани много неоспорими знамения. И тъй като духовете ще изповядват вяра в Библията и ще проявяват уважение към установленията на църквата, тяхното дело ще бъде прието като проява на божествена сила.“

„Разграничителната линия между изповядващите се за християни и нечестивите сега едва се различава. Църковните членове обичат онова, което светът обича, и са готови да се съединят с него, а Сатана е решен да ги обедини в едно тяло и така да укрепи делото си, като въвлече всички в редовете на спиритизма. Папистите, които се хвалят с чудеса като сигурен белег на истинската църква, лесно ще бъдат измамани от тази чудотворна сила; а протестантите, захвърлили щита на истината, също ще бъдат подведени. Паписти, протестанти и светски хора еднакво ще приемат формата на благочестие без силата му и ще видят в това обединение велико движение за обръщането на света и за въвеждането на дългоочакваното хилядолетие.“

„Чрез спиритизма Сатана се явява като благодетел на човешкия род, изцелявайки болестите на хората и заявявайки, че представя нова и по-възвишена система на религиозна вяра; но в същото време действа като разрушител. Неговите изкушения водят мнозина към погибел. Невъздържаността детронира разума; следват чувствена разпуснатост, вражда и кръвопролитие. Сатана се наслаждава на войната, защото тя възбужда най-лошите страсти на душата и след това помита в жертвите си, потопени в порок и кръв, към вечността. Неговата цел е да подбужда народите към война едни против други, защото така може да отклонява умовете на хората от делото на приготвяне, за да устоят в деня Божий.“

„Сатана действа и чрез природните стихии, за да събере своята жетва от неподготвени души. Той е изучил тайните на лабораториите на природата и използва цялата си сила, за да владее стихии дотолкова, доколкото Бог му позволява. Когато му бе позволено да поразии Йов, колко бързо бяха пометени стада и добитък, слуги, къщи, деца — една беда следваше друга като в миг. Бог е Този, Който закриля Своите създания и ги огражда от силата на погубителя. Но християнският свят е проявил презрение към закона на Йехова; и Господ ще направи точно това, което е заявил, че ще направи — ще оттегли благословенията Си от земята и ще отнеме Своята закриляща грижа от онези, които се бунтуват против Неговия закон и учение и принуждават и други да вършат същото. Сатана има власт над всички, които Бог не пази по особен начин. Той ще благоприятства и ще преуспява някои, за да осъществи собствените си замисли, а върху други ще докарва бедствие и ще подтиква хората да вярват, че именно Бог ги поразява.“
Великата борба, 588, 589.